

Blik bag Brillerne, sad han tilbagelænet i Stolen og hørte paa hans Historier, mens han respektløs gned sig over sin ubarberede Hage med en skrækkelig Lyd som af Sandpapir.

Naar han en sjælden Gang tiltalte Asmus Hagen, var det slet og ret med Navn. Overhovedet gjorde han sig Umage for at vise Ligegyldighed for hans tidlig vundne Berømmelse, som han i Virkeligheden heller ikke paa nogen Maade misundte ham. Hvad betød sligt i Evigheden? Hvordan saae en saadan lille, lapset Professor ud i Guds Øjne?

Da Torben tilsidst fortalte ham om Anledningen til Vennens Besøg og om den mirakuløse Helbredelse, der var stillet ham i Udsigt, tænkte han først, at det skulde være en Slags Vittighed, maaske et Forsøg paa at have ham til Bedste. Hans Blik flyttede sig med Mistro fra den ene til den anden, og da det gik op for ham, at det virkelig var Alvor, vogtede han sig vel for at ytre allermindste Forbavselse. Der havde været noget i den Maade, hvorpaa denne Videnskabens nye Sejr over Døden blev forkyndt, som krænkede ham og nu fik ham til at vise sig i fuldt Ornat.

Han svarede, at for Gud var naturligvis slet intet umuligt. Derfor havde vi Mennesker altid Lov til at haabe. Hans Mis-kundhed var det jo, der udrettede det altsammen.

Asmus Hagen forstod, at der blev tilkastet ham en Hanske; men han fandt det ikke Umagen værd at tage den op. Den tungbugede Præst, som sad der med de rødblaas Hænder foldede over Brystet og Fødderne i de klodsede Ankelsko væltet om paa Siden, gjorde udelukkende et komisk Indtryk paa den pertentlige lille Professor.

Men Præsten fortsatte. Han sagde, at det jo kun var dumme og selvopblæste Mennesker, der kunde tro, at et kemisk Præparat ejede nogen livsopholdende Magt i sig selv. Det var at sætte sig paa samme aandelige Standpunkt som Negre og Hottentotter, der tilbød „Aanderne“ i en Kampesten eller et Stykke Træ.

Asmus Hagen trommede med Fingrene paa Vesten og svarede: